

Weg van het echte, op reis door het verstilde landschap

Meekijken over de schouders van Sarah Strosse

Door Zana Bulteel

15/02/2022

*Ik omring me meer en meer met koude bomen in de mist
waarin ik jou in het ongewisse latend en pratend
de adem kan afsnijden
in de felle waas van brandend vuur
telkens weer*

*Tot het genoeg is
tot het eindelijk over gaat
en ik opnieuw een doek - vet - aanzet
in titanium wit, goudgele nevel, burnt sienna en Pruisisch blauw*

-Ann Slabbinck

De oorsprong van het leven komt voort uit de aarde. We worden geschapen uit de grond en, als onze tijd erop zit, allieren we opnieuw met de aarde, onze aarde. Die boodschap heeft Sarah Strosse niet enkel goed begrepen, het vormt ook grotendeels de leidraad doorheen haar werken. Sarah gaat in haar creatieproces continu op zoek naar de betekenis achter de beeldspraak van de stenen, de brandende bomen en de ruwe, ondergaande landschappen die ze op het doek weergeeft. Ze neemt het onderwerp weg uit zijn natuurlijke context, observeert, creëert en neemt dan een stap naar achteren, een stap weg van het echte.

Onophoudelijk op zoek naar de idee van vormen, schildert Sarah haar directe omgeving, voornamelijk de natuur in en rond haar huis; kluiten in een kippenhok of afgemaaide maïsstengels op een veld. Weliswaar zoomt ze in op het 'iets'. Ze bestudeert een thema van heel dichtbij en geeft het een nieuw leven door met licht, invalshoeken of gezichtspunten te spelen. Belichaamd door suggestieve verfstreken ontpoppen er zich abstrahenderwijs vormen en figuren, eerst op papier en later op een zelf aangespannen canvas.

Vergis je niet, Sarah wil ons met haar *ietsen* geen verhaal vertellen. De abstracte weergaven van natuur, ruchtbaar gemaakt door de bijna precieze penseelstreken, afhankelijk van je eigen levenservaring en filosofieën, zetten aan tot het zoeken naar een verhaal, maar zijn in geen geval de opzet van de kunstenaar. Dermate zo wordt Sarah ongewild toch de vertolkster van haar eigen azuren stillevens- en landschap schilderijen, waarin voor de vluchtig observerende toeschouwer er inderdaad niets opzienbarends te bespeuren valt dan wat de schilderijen op het eerste oog suggereren. Ze interpreteren dit slechts als variaties op een onbeweeglijke beeldtaal.

In haar instinctmatige queeste naar de betekenis achter de lichamelijke werkelijkheid, daagt ze ons uit onze eigen begrensde fantasie verder te exploiteren en ons over te geven aan onze drang tot (her)ontdekking van onze eigen gedachten.

In haar landschapschilderijen lijkt Sarah de eisen van de topografie te overstijgen door zich helemaal over te geven aan de gekozen lichteffecten. De gloeiende vlammen van een hevige bosbrand, waartegen de afgebrande, weerloze bomen een silhouet vormen, worden opgebouwd door middel van vrije kwaststreken en hevige, toch voorbedachte, gelaagde wassingen van herhaaldelijke diepbruine en groene olieverf. De donkere, vaak eenzame en stil treurende landschappen, het gebruik van verf als kan je de aarde ruiken op het doek, zullen op menig observateur alvast een aantrekkingskracht hebben. We kunnen niet anders dan onszelf herinneren aan de verschrikkingen van de 21e eeuw, terwijl ze -voor de alziende toeschouwer- in een tweede suggestieve laag een bedenkelijke blik werpen op de toekomst van onze planeet, de aarde.

Nochtans vinden de landschappen hun oorsprong in concrete afbeeldingen en observatie die de kunstenares steeds op een andere manier weergeeft op het doek. Misschien is het daarom dat Sarahs' recente werken een uiting zijn van een proces van opbouw en afbraak, constructie en deconstructie. Een oefening in het heropbouwen en tegelijk relativeren van de observatie...

Sarahs' landschapschilderijen geven geen duidelijke richting en tonen noch een kraakheldere weg, daarvoor zijn ze te dens. Daarbovenop worden ze doorkliefd door andere elementen, soms hangen ze vast aan elkaar in een mozaïeken kleurenpalet van vormen en patronen, of worden ze moedwillig belaagd door diep persoonlijke gevoelens van bewondering en onzekerheid voor het verdere bestaan van de natuur waar de kunstenares mee speelt.

Zo worden Sarahs' landschappen het resultaat van een gelaagde reflectie van een landschap waarbij aan de oorspronkelijke afbeelding een aantal processen worden toegevoegd, of wel: afdrukken zijn van gemaakt. Het gaat ook over de beperkingen van de mens, het landschap als utopie in zekere zin, en hoe het zichzelf in reflectie zou afgebeeld hebben mocht het daartoe de kans gekregen hebben.

Sarah's kleinschalige stillezens met haar terugkerende, alledaagse objecten, die van de kluit en de heldere, maagdelijk witte stenen die ze meenam van haar reizen naar Zwitserland, zijn op de keurig gemaakte doeken buitengewoon complex in hun organisatie en subtiel in uitvoering. De grens tussen figuratie en abstractie is flinterdun. Sarah positioneert de objecten op een dusdanige manier dat er een hevige verstilling plaatsvindt. Er wordt een gevoel van eeuwigheid gecreëerd, een bepaald moment die onveranderlijk en tijdloos is. Toch voelen we de neiging naar de kluit of de steen te grijpen en ze op te rapen, wat opnieuw herleidt kan worden tot de vraag wat de betekenis van beeldspraak van "een steen" als vertrekpunt is.

Het terugkerende thema van de steen, wordt bijna tijdrekenkundig geschilderd en dusdanig gepresenteerd. Opmerkelijk is hoe het onderwerp hetzelfde blijft en zich oneindig herhaalt, terwijl de waarneembare vormen subtiele variaties ondergaan dankzij de verandering van lichtinvalshoek en de positie van de kunstenares.

Sarah Strosse neemt ons mee op een geruisloze, soms beklemmende her ontdekkingsreis door serene weilanden met eenzame bergen, brandende bossen, aangespoelde walvissen en verstilde stenen. Als we het aandurven ons te laten opsorpen in de oneindige verstilling van de wereld rondom en binnenin ons, vinden we op een heel persoonlijke manier dan toch nog dat tikkeltje gronding en wederkeer naar onszelf. Ons erf. Onze aarde.

Sarah Strosse (1980) studeerde schilderkunst aan het KASK te Gent, waar ze in 2004 afstudeerde met een Master in de Beeldende Kunsten, optie schilderkunst. Eén van Strosse's grootste inspiratiebronnen zijn de gedichten van Rainer Maria Rilke die, net als Strosse zelf, de verstilling en de eenzaamheid als trouwe bron gebruikt in zijn werken.